

Hồi Thử Bảy

HOA HOA HÒA THƯỢNG

Bấy giờ hai luồng kinh lưu hòa nhập vào bản thân chân nguyên của Đinh Hạo, lưu hành qua các huyết mạch ba mươi sáu chu kỳ, cuối cùng dẫn xuống đơn điền hợp nhất.

Đinh Hạo dần dần cảm thấy dễ chịu, hít một hơi dài, rồi đứng dậy một cách thoải mái, quay đầu ra sau mà nhìn, bất giác thất thanh kêu lên.

Chỉ thấy một trung niên tú sĩ áo đen gương mặt lạnh như tiền đứng trước mặt hắn.

Đinh Hạo ngạc nhiên không kém ấp úng nói:

– Người là...

Trung niên tú sĩ áo đen cười ha hả nói:

– Phải! Con ngạc nhiên lắm phải không?

– Thầy là...

– Đúng vậy, con hãy nhìn cho kỹ chân tướng của thầy.

Đinh Hạo ngơ ngẩn đứng sững chăm chú nhìn ông một lúc khá lâu.

Trung niên tú sĩ áo đen cũng tức là Động trung nhân cất tiếng nói tiếp:

– Bây giờ thấy phải dặn con một số vấn đề, sau này con xuống núi hành hiệp giang hồ phải dùng thân phận của thầy vậy.

– Thưa thầy, khi con dùng thân phận của thầy để xuất hiện giang hồ, thì con phải ăn mặc...

– Thì con phải hóa trang ăn mặc kiểu cách hiện giờ của thầy đây.

– Tôn hiệu của thầy là...

– Hắc Nho!

– Hắc Nho?

Đinh Hạo thất kinh kêu lên một tiếng, đứng sững tại chỗ. Hắn quả thật không ngờ sư phụ, ông lão lông tóc bù xù cổ quái này chính là Hắc Nho cao thủ nhất lưu của năm xưa, hai năm trước hắn nghe Linh Khứu mỗ mỗ kể chuyện võ lâm bí sử, bà tôn sùng sư phụ là đệ nhất cao thủ võ lâm duy nhất trong một trăm năm gần đây, không ngờ ngày hôm nay mình lại trở thành truyền nhân của lão.

– Hạo nhi, con ngạc nhiên lắm thì phải?

– Con... không ngờ vậy, con không nằm chiêm bao.

– Con có nghe nói về thầy bao giờ chưa?

– Vâng có, Linh Khứu mỗ mỗ có thuật lại cho nghe hầu như mọi người đồn rằng sư phụ đã không còn tại thế.

– Há há há há, Hắc Nho dễ chết như thế sao? Hắc Nho thứ hai sẽ tái xuất giang hồ vậy.

Đình Hạo cau mày nói:

– Sư phụ, thầy truyền toàn bộ chân lực cho đồ nhi...

– Không phải toàn bộ chân lực, mà chỉ truyền cho con tám thành và thầy lưu giữ lại hai thành công lực, phần con cộng thêm luyện tập và sự trợ giúp của thuốc men, công lực của con đã trội hơn thầy nhiều rồi.

– Sư phụ chỉ lưu giữ lại hai thành công lực?

– Hắc Nho cũ xưa kia đã chết, một ông lão ẩn thế nơi rừng hoang núi thẳm, có hai thành công lực đủ sức giữ mình vậy.

– Sư phụ...

– Vô Hồi Cốc này không ai dám vào, con cứ yên tâm.

– Ân tình sư phụ như biển cả, dù thân này có nát tan thành trăm mảnh cũng chẳng thể đáp đền.

– Con đừng nói thế, chỉ nhớ lấy một điều là đừng để cho cái danh Hắc Nho hỏng đi là đền đáp ơn thầy vậy.

– Đồ nhi thề dù sống chết cũng phải bảo tồn thanh danh thầy.

– Vậy thì thầy yên tâm, bây giờ con hãy ngồi xuống.

Hai thầy trò ngồi đối diện nhau trong thạch động.

– Hạo nhi, con còn điều gì muốn nói thì hãy nói.

– Con thắc mắc năm xưa sư phụ bị thương tại Cổ Linh chung Linh Tú Phong, đồn rằng thầy đã chết, làm cách nào thầy đã...

– Con còn nhớ lúc nhập môn, một trăm ngày thay đổi gân cốt và về sau thầy đã dạy con Quy tức pháp, con phối hợp hai phép này nghĩ xem...

– Con hiểu ra rồi...

– Con còn hỏi gì nữa không?

– Lai lịch của sư phụ?

Hắc Nho gật đầu nói:

– Điều này nên nói cho con rõ, thầy thì vô môn phái, năm xưa thật sự chỉ là

người học chữ, có lần du ngoạn ở Bắc Linh, thầy phúng điếu trước lăng tẩm Lịch Đại Đế Vương, bỗng gặp động đất, té lộn trong mật đạo may mà không chết lại ngẫu nhiên nhặt được một cuốn bí kíp thượng cổ, thầy bèn bế môn khổ luyện năm năm trời, sau đó trở thành cao thủ nhất lưu có tiếng tăm ở chốn giang hồ, đó là lai lịch thầy vậy.

– A! Kỳ duyên cũng như con vậy.

– Đúng vậy, có duyên nợ thì thấy trò chúng ta phải hợp nhau thế này.

– Con còn việc này... không biết có nên hỏi hay chẳng?

– Con cứ việc hỏi, không hề chi.

– Sự việc Cửu Long lệnh là thế nào?

– Đó là có người mạo danh thầy đánh cắp Cửu Long lệnh.

– Tại sao năm xưa thầy không biện luận?

– Biện luận vô ích, ngoại trừ tìm ra được người đánh cắp lệnh phù mới nói chuyện được.

– Sư phụ có truy tầm ư?

– Tất nhiên là có, nhưng không được manh mối nào thì sự việc năm xưa nổ tung ra.

– Nghe nói rằng năm xưa chín đại môn phái khăng định việc đánh cắp lệnh phù là do thầy hành động, mọi người đều nghĩ rằng ngoại trừ thầy ra không còn cao thủ nào khác hơn...

– Người không có một bản lĩnh khá, chắc chắn không dám mạo danh thầy.

– Người mạo danh thầy đánh cắp lệnh phù, có mục đích gì chẳng?

– Rất hiển nhiên, ý người đó muốn làm tan rã sự liên minh của chín đại môn phái.

– Nói vậy là người trong hắc đạo làm việc đó rồi.

– Đừng kết luận như vậy, trong giới bạch đạo vẫn có một số người ôm ấp tham vọng không thể nào lường được.

– Trận đánh Cổ Linh, nghe nói tử thương tổn thất không ít?

Hắc Nho thở dài nói:

– Bất đắc dĩ thầy phải giết người tự vệ, sau khi thoát chết cảm thấy sát nghiệp quá nặng, cho nên thầy quyết tâm ẩn tích mai danh, thề không tái xuất võ lâm nữa, nhưng hai mươi năm nay, đối với Cửu Long lệnh thầy cảm thấy thắc mắc không yên, may nhờ con đến tuyệt địa này, có thể giúp thầy hoàn thành tâm nguyện này, con bằng lòng làm sáng tỏ bản án năm xưa của võ lâm này chăng?

Đình Hạo hào khí xung thiên nói:

- Tất nhiên, đấy là bổn phận của con.
- Tốt lắm, thầy không biết nói gì hơn...
- Thầy đừng nói thế.

– Con phải nhớ, trận đánh năm xưa là liên thủ quần hùng, trái lẽ võ đạo, thầy có cuốn sổ ghi danh những người tham chiến năm xưa, con hãy y vào sổ đó từng người một thăm viếng, hãy nhớ cho kỹ, cùng lắm chỉ phế võ công đối phương, không được giết người đổ máu.

- Đồ nhi xin nhớ.
- Lúc con hiện thân ra mặt phải dùng thân phận Hắc Nho.
- Tuân lệnh.

Hắc Nho bèn cởi cái áo đen trên mình ra, cả mặt nạ cũng lột xuống, và lấy ra thêm một cái áo lam, giao cho Đình Hạo nói:

– Bên ngoài con mặc áo lam, bên trong thì con mặc áo đen. Khi hữu sự chỉ cần đeo mặt nạ vào và cởi áo ngoài ra là xong.

Đình Hạo đưa hai tay sang nhận lấy, tim đập thành thịch:

- Vâng!
- Hắc Nho hành sự vào đêm tối, điểm này con phải nhớ lấy.
- Con xin nhớ.
- Ngoại trừ con bị phân thân, ngược lại không ai có thể giết chết con được, năm xưa thầy sống sót cũng dựa vào điểm này vậy...
- Con hiểu được điều này.

Hắc Nho đứng dậy bước vào trong tiểu thạch thất mang ra một thanh trường kiếm màu sắc cũ kỹ và cái túi gấm, lớn tiếng nói:

- Quỳ xuống nhận kiếm.

Đình Hạo vội vàng quỳ xuống.

Giọng nói Hắc Nho thật nghiêm túc:

– Thanh kiếm này chỉ chém đầu võ lâm bại hoại, tà ma ngoại đạo, không để kẻ chánh đạo phải máu đổ thịt rơi.

- Đồ nhi thề không quên lời giáo huấn của thầy.
- Hãy nhận kiếm.

Đình Hạo đưa hai tay đón lấy thanh kiếm, đưa cao hơn đầu rồi đứng thẳng lên.

Hắc Nho lại trao cho cái túi gấm nói:

– Trong túi gấm có một số kim châu bảo thạch, để con dùng vào việc hành hiệp giang hồ, có cả một phần danh sách trong đó.

Đinh Hạo cung kính tiếp nhận.

– Bây giờ con vào trong thu gọn đồ đạc lập tức hạ sơn.

– Sư phụ, con phải đi ngay bây giờ...

– Hôm nay hoặc ngày mai không có gì khác biệt, con hãy đi vậy.

Đinh Hạo bùi ngùi luyến tiếc, nhưng hắn đã quá hiểu tính tình sư phụ, nói một không hai, không làm gì hơn được đành bước vào tiểu thạch thất đã sống hai năm trong ấy, thay y đổi áo, lưng đeo bửu kiếm, túi gấm treo nghiêng trên vai, mặt nạ giấu kín trong túi trong, sau đó trở lại thạch động.

Hắc Nho ngồi ở đấy chờ đợi, vừa thấy Đinh Hạo bước ra, nói:

– Chuẩn bị xong chưa?

– Dạ xong rồi.

– Chúng ta đi vậy.

Đinh Hạo theo sau sư phụ ra khỏi động phi thân xuống núi.

Trong lòng chứa chan nỗi niềm đau thương ly biệt...

Căn cứ công lực trước mắt của hắn, lên non xuống biển như là trò chơi trẻ con, nhưng Hắc Nho chân lực mười phần mất tám, hành động không nhanh lẹ như xưa, Đinh Hạo xem cảnh tượng đó không khỏi lòng đau như cắt, hắn biết nói gì bây giờ?

Khoảng chừng nửa tiếng đồng hồ sau họ đã xuống tận sơn cước.

Hắc Nho dẫn Đinh Hạo dọc theo con suối đi được một khoảng đường, dừng lại phía dưới sườn núi một nơi tương đối ít hiểm hóc và quang đãng hơn, nói:

– Con đi đường này ra tuyệt cốc được rồi, căn cứ công lực mười ngón tay con bây giờ, bấu chặt đá núi tiến lên không phải là chuyện khó.

Đinh Hạo ngậm ngùi nói:

– Bao giờ con mới được phép về đây thăm thầy?

– Sau khi hoàn tất mọi việc hãy về.

– Đồ nhi xin từ biệt sư phụ.

Dứt lời hắn quỳ xuống xá ba xá và lạy ba lạy.

– Đứng dậy đi con, Hắc Nho lại tái xuất giang hồ, há há...

– Sư phụ thận trọng!

Đinh Hạo vận khởi chân khí nhảy vọt lên cao độ bốn năm trượng, nhanh nhẹn

đưa mũi chân ấn nhẹ vào chỗ đá nhô ra trên vách núi mượn sức một lần nữa, lượn thân bay bổng lên cao, hai tay mười ngón xòe ra bấu chặt vào vách núi, thân hình bám sát vào vách núi vững chắc đứng như trên mặt bằng.

Hắn ngoái đầu nhìn xuống thấy sư phụ vẫn đứng một chỗ ngẩng đầu nhìn ngó hắn.

Nhân vật oanh liệt một thời mà sao bây giờ có vẻ cô độc và nhỏ bé làm sao.

Đinh Hạo hít một hơi nhẹ nhàng, khom lưng co giò, duỗi chân nhún mạnh trên vách núi, hai tay thả lỏng, bay bổng lên cao như một con cò lượn trên không trung.

Cứ thế bay nhảy thay hơi đổi khí vài mươi lần cuối cùng lên tới đỉnh cốc.

Cúi đầu nhìn xuống, phía dưới mây mù lờ mờ không trông thấy gì cả.

Mặt trời lặn về hướng Tây.

Đinh Hạo dùng phép thiên lý truyền âm nhập mật hướng về phía dưới tuyệt cốc hô to:

– Sư phụ, con xin cáo từ, thận trọng, hẹn gặp lại.

Chỉ trong vòng hai năm, Đinh Hạo trở thành một người có võ công tuyệt thế, và hắn cũng trở là một cái thế cao thủ sẽ khơi dậy một trận phong ba võ lâm.

Hắn nhận rõ phương hướng ra núi, lượn thân bay như lần sao xẹt.

o O o

Gió thổi từng cơn, khí trời lành lạnh.

Tại vùng núi Chung Linh Tú tại Cổ Linh, có một thư sinh áo lam mặt mày thanh tú, đang cúi đầu đi tới đi lui, dường như chẳng hề để ý tới khí trời lạnh buốt.

Hắn chính là Đinh Hạo, người vừa mới xuất hiện ở chốn giang hồ.

Hắn đến đây để phúng điếu cái “Chiến trường” cách đây hai mươi năm sư phụ hắn đã từng dũng chiến với cả gần ngàn cao thủ.

Mặt trời đứng bóng, nhưng ánh nắng thái dương của mùa đông chiếu soi trên người hắn một cách yếu ớt, chẳng hề có cảm giác ấm áp.

Đang lúc hắn yên lặng mặc niệm, bỗng nhiên một tiếng hét yêu kiều vang tới.

– Đồ yêu quái, giữa thanh thiên bạch nhật mà dám chọc ghẹo lương gia phụ nữ ư?

Một tiếng cười sảng sặc của người đàn ông khả ố nói:

– Tương kiến tức là hữu duyên, cầu cô nương mở cánh cửa phương tiện, bố thí cho tiểu tăng một lần vậy.

Đình Hạo nghe nói trái tai, người xuất gia mà ăn nói nham nhở, chọc ghẹo con gái nhà lành thế thì là không giống ai.

Hắc vội phi thân về phía phát ra tiếng nói, thấy trên sân cỏ gần nơi có một số mồ mả thấy thiếu nữ bạch y đang ngắm nhìn một bia đá cũ kỹ, và cách đó không xa có một hòa thượng ba mươi tuổi hơn đối diện với một thiếu nữ áo xanh.

Gã hòa thượng ăn mặc lòe loẹt, trên mặt nở nụ cười khả ố, thoáng nhìn biết ngay là một tên hòa thượng giới luật bê bối.

Thiếu nữ áo xanh hai tay chống nạnh, căm phẫn nhìn hòa thượng ấy.

Gã hòa thượng cười hi hí nói:

– Tiểu tăng cầu cô bố thí, vì sao cản đường?

Thiếu nữ áo xanh lạnh lùng gầm thét nói:

– Hòa thượng, biết điều hãy rút đi.

– Mặc dù không bố thí, tiểu tăng cũng yêu cầu vị thí chủ kia nói một câu.

– Hòa thượng, mi không đủ tư cách.

– Há há, chẳng lẽ cô nương bằng lòng giúp tôi ư?

– Hắc hắc, ta rất thích giúp đỡ người.

– A Di Đà Phật, tiểu tăng điểm phúc vô cùng.

– Hòa thượng mi cũng phỉ báng Phật, phạm giới, khẩu xuất dâm từ, chẳng sợ xuống ngục A Tỳ sao?

Gã hòa thượng bước tới hai bước vẻ mặt khao khát thềm thường nói:

– Nữ bồ tát, tiểu tăng với Diêm lão ngũ là bạn thâm giao, xuống địa ngục cũng chẳng sao. Tiểu tăng thờ ông Phật Hoan Hỉ thiên, kết duyên với chúng sanh, chúng định vô ưu...

Thiếu nữ áo xanh cười lạnh lùng ngắt lời gã hòa thượng nói:

– Hòa thượng, những hạng xuất gia tu hành như mi, Phật gia không nạp, Diêm vương không nhận, chỉ thích hợp hồn du mồ mả, phách tán hoang sơn.

Đình Hạo không chịu đựng được nữa, tăng hắng một tiếng, hiện thân phóng tới.

Thiếu nữ áo xanh xoay đầu nhìn, thoát tiên ngạc nhiên, sau đó đoan trang mỉm cười nhìn Đình Hạo nói:

– Công tử, người đến thật đúng lúc.

Gã hòa thượng nhìn Đình Hạo từ trên xuống dưới, cười nham hiểm nói:

– Gã học trò nghèo kia, tránh cho xa một chút, đi tìm thú riêng của người đi.

Đình Hạo lạnh lùng nói:

– Người xuất gia phải có oai nghi tế hạnh của người xuất gia, tại sao ăn nói bê bối đờm đầy vẻ phàm phu tục tử vậy.

– Cha chả! Người dám dạy dỗ Phật gia nhà người ư? Phật gia chỉ ngại làm mất đẹp cái cảnh... bằng không...

– Bằng không thì thế nào?

– Đưa người về tây thiên.

– Hừ! Mi tu ở chùa nào vậy?

– Tứ hải vân du, quảng kết thiện duyên.

Đình Hạo phát tay nói:

– Khôn hồn thì đi cho sớm, bằng không đừng trách.

Gã hòa thượng tỏ vẻ khi dễ, bữu môi nhìn Đình Hạo nói:

– Gã học trò nghèo kia, người lưng đeo kiếm, trông có vẻ oai phong lắm, thanh kiếm của người chắc trừ tà được.

Đình Hạo nói:

– Mi nói đúng lắm!

Gã hòa thượng cảm phần vậy tay đánh tới một chưởng vào người Đình Hạo.

Đình Hạo lượn người lách nhẹ, đã tránh khỏi một chưởng kích tới của gã hòa thượng một cách khéo léo.

Gã hòa thượng thất kinh biến sắc, không thể nào tưởng tượng được tên thư sinh áo lam này có một thân pháp nhanh nhẹn như vậy, trông cách ăn mặc bề ngoài có vẻ mộc mạc lịch sự, cặp mắt thì hơi có thần đôi chút, chẳng lẽ niên kỷ trẻ như thế kia đã đạt được cảnh giới thần uy nội uẩn (ý nói một người võ công siêu đẳng không biểu lộ trên gương mặt và cử chỉ đi đường).

Đình Hạo lạnh lùng nói:

– Hòa thượng, Phật môn không chứa chấp loại như mi được.

Dứt lời, hấn phát tay đẩy tới một chưởng nhẹ nhàng.

– Oa!

Gã hòa thượng thất thanh rú lên một tiếng thảm khốc bay vọt ra ba trượng hơn té phịch xuống đất, hồn lìa khỏi xác.

Đình Hạo cả kinh, hấn không có ý định giết gã hòa thượng, không ngờ đối phương chẳng chịu được một chưởng đánh nhẹ của mình, quả thật công lực của mình cao cường đến thế ư?

Thiếu nữ áo xanh cũng kinh ngạc vội nói:

– Công tử võ công khá thật, tiểu tì thành kính cảm tạ ơn cứu giúp.

Nói xong ả chấp tay xá một xá.

Mặt Đinh Hạo ửng đỏ gượng cười nói:

– Không dám!

Thiếu nữ áo trắng bên cạnh bỗng xoay người sang, Đinh Hạo thoáng nhìn tim đập mạnh sững sốt, thiếu nữ ấy có nét như tiên nữ, vẻ đẹp siêu trần thoát tục, tựa như hoa hé nụ, khiến cho người trông thấy liền sanh ý niệm mê thích, đôi nhãn quang của Đinh Hạo say mê không dời đi nơi khác được, nhưng hắn không phải hạng người si ái lả lơi, vì thấy thiếu nữ ấy có một sắc đẹp tuyệt vời đến nỗi khiến hắn ngơ ngẩn đứng sững.

Thiếu nữ áo trắng nói giọng oang oang:

– Tiểu Hương, chúng ta lên đường vậy.

o O o